

Vi tillade os derfor underdanigst at henvende os til det høie Ministerium med Bøn om, at det vilde støtte dette vort Andragende saaledes, at der i Næringsloven af 29. December 1857 maatte ske følgende Ændringer:

1. At de i §§ 54—55 nævnte Afstande mellem Byerne og Handlende paa Landet enten aldeles falde bort eller inkræntes henholdsvis til 1 Mil og $\frac{1}{2}$ Mil, og at i sidste Tilfælde den virkelige Belængde maa lægges til Grund for Opmaalingen.
2. At det maa tillades Høerne paa Landet foruden, hvad de alt nu have Ret til at forhandle, tillige at sælge følgende Artikler: Ris, Sago, Rosiner, Svedster, Korrønder, Krydderier, Salpeter, Eddike, Skovværte, Kaffeovnsværte, Rønrøg, Smøre- og Fudseborster, Feite- og Støbefoste, Kalkfoste, Stivelse og Blaaelse til Vast, Søm, Spader, Skovle, Grebe, Haffer og Beer.

Disse under Punkt 2 nævnte Gjenstande, formene vi, ere Nødvendighedsartikler, som stadig kræves i Husholdningens og Agerbrugets Tjeneste og som saadanne med Rette kunne sættes ved Siden af Kaffe, Sukker, The o. Lign., ikke at tale om Tobak, som jo endog af Mange anses for en tvivlsom Nødvendighedsartikel, men som det er tilladt Høerne at forhandle.

Særlig skulle vi her bemærke, at det er meget uheldigt baade for Høerne og deres Kunder, at Gjenstande, der ere saa nøie forenede som f. Ex. et Spadestakt og et Spadeblad, et Greb og et Grebstakt, et Skovleblad og et Skovlestakt, og hvoraf det første absolut forudsætter Brugen af det sidste, ikke kunne faas samlede hos Høerne, idet de kun maa forhandle Stafter af Træ, men ikke Blade af Jern. Noget Lignende er Tilfældet med andre Artikler som f. Ex. Sæbe og Soda, som Høerne maa forhandle, medens de derimod ikke maa handle med Stivelse og Blaaelse (Ultramarin), uagtet det første forudsætter Brugen af det sidste.

Følgen heraf bliver, at Høerne enten ikke kunne sælge saadanne Dele af sammensatte Gjenstande som de forannævnte o. fl. lign., eller fristes til ulovlig Handel for at tilfredsstille Kundernes billige Fordringer, eller ogsaa, at Kunderne først maa hente det Eine hos Høerne, der bo i samme By, og dernæst gaa en lang Vej, undertiden over 1 Mil, for at komme i Besiddelse af det Andet hos en Kjøbmand eller Detaillist. I sidste Tilfælde gaar det ud over Kunderne, der ved denne Velilighed spilder megen Tid og undertiden ogsaa Penge.

Idet vi saaledes underdanigst tillade os at fremstille denne Sag for det høie Ministerium, er det vort Haab, at det derved maatte faae Anledning til at foretage Skridt til de foranførte anstændede Manglers Afhjælpning.

Indbringerne af Andragendet have derhos oplyst, at, naar det i Andragendet heder, at det til Indenrigsministeriet indgivne Andragende har været uden Resultat, vil dette sige, at man ikke har modtaget noget Svar fra Ministeriet.

Andragendet anbefales af 5 Sogneraad og 6 enkelte Personer.

Da den i Andragendet omhandlede Sag helst bør behandles i Forbindelse med en Revision af den almindelige Næringslovgivning, gjør Udvalget ingen Indstilling.

10. Fra Søren Nielsen af Vesterlem om at erholde fri Proces i en i Andragendet nærmere angiven Sag. (Indbragt den 15de Februar 1884 af Folkethingsmanden for Ringkjøbing Amts 3die Valgstreds, H. S. Hansen.)